

**Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.208/2020/6.**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Dr. Németi R. Máté egyéni ügyvéd (...) által képviselt felperes neve (...) felperesnek a Szilágyi Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Szilágyi János ügyvéd; ...) által képviselt alperes neve (...) alperes ellen közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményei tárgyában indult perében a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 31.M.578/2018/20. számú ítéletével szemben az alperes által 22.M.70.372/2020/2. és 3. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és a jubileumi jutalom tárgyában a keresetet elutasítja, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (százezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési eljárás illetékét az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az általa megállapított tényállás

- [1] A Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2020. február 12. napján hozott 31.M.578/2018/20. számú ítéletével a közalkalmazotti jogviszony jogellenes megszüntetésére tekintettel 1.743.000 forint végkielégítés, továbbá 1.656.000 forint kártérítés, illetve 508.333 forint elmaradt illetmény, ezen kívül 1.452.500 forint jubileumi jutalom és a késedelmi kamatok megfizetésére kötelezte az alperest.
- [2] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 1977. szeptember 1-jétől állt - nem folyamatos - közalkalmazotti jogviszonyban az alperessel, legutóbb 2012. október 1-jétől. 2013. szeptember 2. napjától a ... Tankerülethez lett áthelyezve, fuvolatanár munkakörbe. A felek 2015. október 1-jével közös megegyezéssel módosították a kinevezést, heti 32 órás részmunkaidőre.
- [3] Az alperes első alkalommal 2016. március 1-jével felmentéssel szüntette meg a felperes közalkalmazotti jogviszonyát. A jogviszony jogellenes megszüntetésével összefüggésben indult perben a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 31.M.245/2016/29. számú ítéletével jogellenesnek minősítette a jogviszony megszüntetését és helyreállította a felperes közalkalmazotti jogviszonyát. Az elsőfokú ítélet 2018. július 10-én emelkedett jogerőre, a jogerő megállapítására vonatkozó végzést a felperes akkori jogi képviselője 2018. október 25-én

továbbította a felperesnek. A felperes másnap, 2018. október 26-án levélben fordult az alpereshez, melyben egyebek között a közalkalmazotti jogviszonya helyreállítását kérte.

- [4] Az alperes 2018. október 30-án kapta meg a felperes levelét, azonban ezt megelőzően 2018. október 25-én (helyesen: október 24-én) írásban felszólította a felperest a távolléte igazolására. Ebben az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedésére hivatkozva arról tájékoztatta, hogy a jogviszonya helyreállítására tekintettel fel kell vennie a munkát. Mivel a felperes egyik korábbi munkahelyén sem jelentkezett munkavégzés céljából, ezért az alperes a távolléte haladéktalan igazolására szólította fel a jogkövetkezményekre történő figyelmeztetéssel.
- [5] A felperes ezt a felszólítást 2018. október 30-án vette kézhez és aznap írásban tájékoztatta az alperest arról, nem tudja, melyik iskolában, hol, milyen óraszámban kell felvennie a munkát, mert ilyen információkat az elsőfokú bíróság ítélete nem tartalmaz. Erre tekintettel jelezte, hogy az alperestől várja a tájékoztatást a munkavégzés konkrét helye, az ellátandó feladatok és az órarend tekintetében, megjelölve az alperes által fenntartott több oktatási, nevelési intézmény közül melyikben kerül sor a foglalkoztatására. A felperes levelét az alperes 2018. október 31-én kapta kézhez.
- [6] Ezt megelőzően 2018. október 29-i keltezéssel az alperes rendkívüli felmentéssel szüntette meg a felperes közalkalmazotti jogviszonyát a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény (a továbbiakban: Kjt.) 25. § (2) bekezdés g) pontjára hivatkozva. A rendkívüli felmentés indokolása azt tartalmazta, hogy a felperes a közalkalmazotti jogviszonyát helyreállító elsőfokú ítélet meghozatala és jogerőre emelkedése után nem vette fel a kapcsolatot egyik őt korábban foglalkoztató iskolával, illetőleg az alperesi tankerülettel sem. A sürgősséggel feladott levél ellenére nem csatolta a kinevezéséhez szükséges dokumentumokat és a távolmaradását sem igazolta. Mindezzel a közalkalmazotti jogviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan, illetve súlyosan gondatlanul és jelentős mértékben megszegte. Amennyiben a felperest bármilyen körülmény akadályozta a munka felvételében, úgy ezt haladéktalanul közölnie kellett volna a munkáltatóval. Az alperes az iratokat postai úton kézbesítette a felperes részére a kinevezés közalkalmazotti jogviszonyban elnevezésű okirattal és egy fizetési jegyzékkel együtt.
- [7] Ezen iratok kézhezvételét követően a felperes a 2018. október 31-én kelt levélében arról tájékoztatta az alperest, hogy a kinevezési okirat a fizetési fokozat tekintetében téves adatokat tartalmazott. Részletesen kifejtette továbbá, hogy az együttműködési kötelezettségének eleget tett, ezért a rendkívüli felmentést semmisnek tekintette.
- [8] Az elsőfokú bíróság az azonnali hatályú felmentés jogellenességével összefüggő - jelen - perben a másodlagos kereseti kérelmet találta alaposnak. Az elsődleges keresetet illetően, ami a kinevezésre vonatkozó munkáltatói jognyilatkozat pótlására vonatkozott, azért nem találta alaposnak a keresetet, mert a korábbi perben hozott jogerős ítélet értelmében a felperes közalkalmazotti jogviszonya folyamatosnak minősült, ezért nem volt szükség a Kjt. 21. § (1) bekezdésének megfelelő újabb kinevezésre. Ebből következően a bíróságnak nem kellett pótolnia az ezzel összefüggő munkáltatói jognyilatkozatot sem, mivel a felperes jogviszonya a bírósági ítélet alapján állt helyre.
- [9] A 2018. október 29-én kelt rendkívüli felmentés jogellenességét illetően az elsőfokú bíróság a Kjt. 25. § (2) bekezdés g) pontjára és a 33/A. § (1) és (2) bekezdésére hivatkozva megállapította, hogy az alperes nem bizonyította a rendkívüli felmentést megalapozó jogsértő felperesi magatartást a korábbi perben hozott jogerős ítéletre is figyelemmel.

- [10] Ezzel kapcsolatban figyelembe vette, hogy a felperes a 31.M.245/2016/29. számú elsőfokú ítélet jogerőre emelkedéséről történő tudomásszerzéskor azonnal levélben kereste meg az alperest és kérte a további foglalkoztatása érdekében a munkáltató tájékoztatását. A korábbi perben eljáró bíróság az ítéletben nem rendelkezett arról, hogy a felperesnek melyik iskolában kell munkát végeznie. Erről a felperesnek amiatt sem lehetett tudomása, mert az alperesnek lehetősége volt bármely, általa fenntartott zeneiskolában vagy alapfokú művészetoktatási intézményben foglalkoztatni őt a képzése alapján. Jelentőséget tulajdonított az elsőfokú bíróság annak is, hogy az alperes korábban éppen amiatt szüntette meg a felperes jogviszonyát, mert megszűnt az a tevékenység, amely keretében foglalkoztatta. Ez alapján a felperes okkal feltételezhette, hogy a további foglalkoztatására nem a korábbi iskolák valamelyikében kerül majd sor. Ugyanakkor jelentősége volt annak is, hogy a felperes az első felmentését megelőzően részmunkaidőben dolgozott, így mindenképpen szükséges volt a tantárgy felosztás és az órarend annak tisztázásához, hogy mely napokon, mely időpontban kell órát tartania.
- [11] A felperes számára tehát nem volt ismert a munkavégzési helye, az ellátandó feladatok, a munkaidő beosztása, így az a tény, hogy nem jelent meg a munkahelyén, nem minősülhetett szándékos vagy súlyosan gondatlan lényeges kötelezettségszegésnek. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint éppen az alperes szegte meg az Mt. 6. §-ában rögzített együttműködési és tájékoztatási kötelezettségét, mivel nem jelezte a felperesnek, hogy milyen tanterv alapján, hol, milyen órarend szerint fog munkát végezni. Csupán a rendkívüli felmentés közlésekor adott nem teljes körű tájékoztatást.
- [12] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes nem valósított meg kötelezettségszegést azzal sem, hogy nem igazolta a munkából való távolmaradását. Az alperes ezzel összefüggő felszólítását ugyanis csak 2018. október 30-án vette át, az alperes pedig már ezt megelőzően, be sem várva a kézbesítést, 2018. október 29-én intézkedett a rendkívüli felmentés kibocsátásáról.
- [13] Az elsőfokú bíróság nem tekintette a jogviszony megszüntetését megalapozó súlyos kötelezettségszegésnek, hogy a felperes nem csatolta a jogviszonya helyreállításához szükséges iratokat. Az alperes ugyanis a rendkívüli felmentést megelőzően ezzel kapcsolatban semmilyen felszólítást nem közölt.
- [14] Mindezek alapján a 2019. október 29-én kelt rendkívüli felmentés jogellenességét állapította meg és az Mt. 82. §-ában meghatározott jogkövetkezményeket alkalmazva a kereseti kérelemnek megfelelően kötelezte az alperest a Kjt. 37. § (6) és (7) bekezdései alapján hat havi végkielégítés megfizetésére. Az elmaradt jövedelem, mint kártérítés megfizetésére a felperes vállalkozói tevékenységéből származó megtérült jövedelme levonásával rendelkezett.
- [15] A felperes a korábbi perben hozott elsőfokú ítélet meghozatala és annak jogerőre emelkedése közötti időszakra, azaz 2018. április 1-je és 2018. július 10-e közötti időszakra elmaradt illetmény megfizetését is kérte arra hivatkozva, hogy az alperes 2018. március 31. napjáig térítette meg az illetményét. Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a felperest az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedéséig megillette az illetmény, ezért az abból levonandó megtérült jövedelem figyelembevételével kötelezte az alperest - a kereseti kérelemnek megfelelően - elmaradt illetmény megfizetésére.
- [16] Az elsőfokú bíróság - a korábbi perben hozott ítéletre is hivatkozva - alaposnak találta a keresetet abban a kérdésben is, hogy a rendkívüli felmentéssel együtt kibocsátott kinevezési okirat tévesen

tartalmazta a felperes besorolását, mivel már a korábbi jogviszonyában is ... 14. kategóriájába tartozott és 2018. január 1-jével a 15. fizetési kategóriába kellett előre sorolni.

- [17] A jubileumi jutalom megfizetésére irányuló keresetet a Kjt. 78. § (1), (2) bekezdésére és 87/A. § (1) bekezdésére figyelemmel vizsgálta. Megállapította, hogy a felperes 1977. szeptember 1-jétől folyamatosan jubileumi jutalomra jogosító jogviszonyban állt, amelyben a vitatott 1970. június 17. és 1975. július 31. közötti időszakot közalkalmazotti jogviszonyban töltött időnek kellett számítani, mivel állami fenntartású intézmény volt a munkáltató. Az 1989. szeptember 1. és 1990. augusztus 31. közötti időszakot szintén közalkalmazotti jogviszonyban töltött időnek tekintette arra hivatkozva, hogy a korábbi munkáltatók (... Oktatási Intézmény, a ... Művészeti Iskola) is ekként számították be a felperes megelőző jogviszonyait és korábban ennek elismerésével részesült 30 éves jubileumi jutalomban. Megállapította, hogy az alperes a 2018. július 26-án kelt kinevezésben 39 év 9 hónap 10 napban határozta meg a felperes közalkalmazotti jogviszonyát, melyre tekintettel a keresetben meghatározott jubileumi jutalom 2018. október 8-án esedékessé vált.

Az alperes fellebbezése

- [18] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes nyújtott be fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetet elutasító döntés meghozatalát kérte a tényállás téves megállapítására és téves jogi következtetések levonására hivatkozva.
- [19] Előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem rögzítette kellő alaposággal a rendkívüli felmentést megelőző eseményeket és az ehhez kapcsolódó tényállást. Jelentőséget tulajdonított annak, hogy a felek közötti korábbi perben hozott 31.M.245/2016/29. számú elsőfokú ítélet 2018. július 10. napján emelkedett jogerőre, melyről a felperest akkor képviselő ügyvéd 2018. október 15-én szerzett tudomást. Álláspontja szerint nem volt jelentősége annak, hogy a jogi képviselő csak később közölte a jogerő tényét a felperessel. A felperesnek a jogi képviselője tudomásszerzésétől, azaz 2018. október 15. napjától volt munkavégzési, rendelkezésre állási kötelezettsége az ítélettel helyreállított jogviszonyában, a késlekedést a felperes terhére kellett értékelni. Amikor az alperes észlelte, hogy a felperes egyik korábbi munkavégzési helyén sem jelentkezett munkavégzés céljából, akkor bocsátotta ki a felszólítást a távolmaradás igazolása érdekében. A felperes azonban ezután is a követeléseit ismételte meg és kifogást keresve azt közölte, hogy órarend hiányában nem tud munkát végezni. Az alperes a 2018. október 15-i időponthoz képest 14 nappal később, 2018. október 29-én intézkedett a jogviszony megszüntetéséről.
- [20] Mindezek alapján megállapítható volt a munkavégzéssel összefüggő lényeges kötelezettség szándékos megszegése, illetve az igazolatlan hiányzás ami az egységes ítélkezési gyakorlat szerint a jogviszony azonnali hatályú megszüntetését alapozza meg.
- [21] Az elsőfokú bíróság tévesen tulajdonított jelentőséget annak, hogy a felperes korábbi felmentésére a munkakör, a tevékenység megszűnése miatt került sor, ugyanis eltérő okból lett megszüntetve a jogviszonya. A felperes fuvolatanárként beosztható volt ének-zene és szolfézs oktatásra is és az alperes vizsgálta, hogy melyik intézményben tudja foglalkoztatni. A jogerősítő végzés kézhezvételét követő napon a felperesnek kötelessége lett volna munkára alkalmas állapotban, munkavégzésre megjelenni. Ez alól nem mentesítette az sem, hogy a korábbi perrel kapcsolatos pénzügyi követeléseik voltak.

- [22] A bíróság tévesen értékelte az alperes magatartását és az azonnali hatályú felmondásban megfogalmazott indokokat is. A felperes meghallgatása mindenképpen szükséges lett volna a visszahelyezése érdekében, az őt foglalkoztató konkrét intézmény, tanterv, órarend megállapítása miatt. Az azonnali hatályú felmentés alapvető indoka pedig nem az igazolás elmaradása, hanem a munkavégzéstől történő távolmaradás volt. Az igazolásra történő felhívással az alperes csupán kimentési lehetőséget kívánt biztosítani a felperes számára.
- [23] Az alperes vitatta a jogellenesség jogkövetkezményeként meghatározott 12 havi távolléti díj megfizetésére irányuló ítéleti rendelkezést is. Érvelése szerint a kereset nem tartalmazta a számítási módot és az elsőfokú bíróság sem indokolta, hogy mi alapján marasztalta az alperest. A jogviszony megszüntetése nem minősült jogellenesnek, ezért a felperes végkielégítésre sem volt jogosult.
- [24] Az alperes fellebbezésében vitatta a jubileumi jutalomra vonatkozó rendelkezést is. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság tévesen tekintette a közalkalmazotti jogviszonnyal egyenértékű jogviszonynak az 1989. augusztus 31. és 1990. szeptember 1. közötti időszakot, mivel ezt a felperes nem bizonyította. A személyi anyagában egy munkaszerződés elnevezésű irat állt rendelkezésre, amely azonban tartalmában megbízási szerződés elemeit tartalmazta. A felperes ezen jogviszonya a munkakönyvében nem lett rögzítve és a következő munkáltatója sem vette figyelembe. Ez a jogviszony a felek közötti korábbi pernek nem képezte a tárgyát, ezért a jogerős ítéletből sem következett, hogy a felperest megillette a 40 éves jubileumi jutalom. Az elsőfokú bíróság téves megállapítást tett, mert az új kinevezési okiratban meghatározott 39 év 9 hó 10 nap nem a jubileumi jutalomra, hanem a besorolásra vonatkozott. Nem tette lehetővé a jubileumi jutalomra jogosító szolgálati időként történő elismerést az sem, amennyiben bármely korábbi munkáltatója a felperesnek azt elismerte.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

- [25] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az okirati bizonyítékok, a felek előadásai és a tanúk vallomása alapján helytálló jogi következtetések levonásával, érdemben jogszerű döntést hozott.
- [26] Az alperest terhelte a bizonyítási kötelezettség a 2018. október 29-én kelt rendkívüli felmentés jogszerűsége tekintetében. Az elsőfokú bíróság erre figyelemmel megfelelő jelentőséget tulajdonított annak, hogy a jogerőre emelkedést követően azonnal felvette a kapcsolatot az alperessel a további foglalkoztatás érdekében. Iratok csatolására az alperes nem szólította fel, ugyanakkor nem lehetett megállapítani, hogy milyen iratokra gondolt és azok hiánya miért valósított meg jogviszony megszüntetését megalapozó súlyos kötelezettségzegést. Kizárólag ezen tények értékelésével lehetett állást foglalni a rendkívüli felmentés jogszerűsége kérdésében, az írásban közölt indokot utóbb az alperes a perben már nem bővíthette.
- [27] Nem lehetett kötelezettségzegésként értékelni, hogy felhívás ellenére sem vette fel a munkát, mivel a rendkívüli felmentés kibocsátását követően kapta kézhez az alperesi felszólítást
- [28] Álláspontja szerint minden elvárhatót megtett a kapcsolatfelvétel érdekében, ugyanakkor több év elteltével a korábbi munkahelyi vezetők már nem dolgoztak a régi munkahelyeken, jogutódlás is történt, ezért nem volt más lehetősége, mint az alperes székhelyére címezni a leveleit. Ugyanakkor

az alperes a válasz bevárása nélkül szüntette meg a jogviszonyát, azt sem értékelte, hogy valójában nem felszólításra, hanem magától jelentkezett.

- [29] A felperes a jubileumi jutalom tekintetében is az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Kifejtette, hogy az 1989. augusztus 31. és 1990. szeptember 1. közötti időszakot illetően az elsőfokú bíróság azonban helyesen jutott arra az álláspontra, hogy a saját előadása és az alperesi jogelőd következetes gyakorlata igazolta a jubileumra jogosító szolgálati idő tartamát.
- [30] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság jogerős ítélete alapján ugyanolyan feltételekkel kellett helyreállítani a jogviszonyát, mint amilyen feltételek között megszűnt. Ez irányadó volt a fizetési fokozat és kategória megállapítására is. A jogviszony jogellenes megszüntetésére tekintettel megillette a végkielégítés, a kártérítés és a korábbi ítélet kapcsán ki nem fizetett illetmény is.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

- [31] Az alperes fellebbezése nagyjából nem alapos.
- [32] Az elsőfokú bíróság a tényállást túlnyomórészt helyesen állapította meg, a megfelelő jogszabályok alkalmazásával - a jubileumi jutalomra vonatkozó rendelkezés kivételével - helyes jogi következtetések levonásával érdemben jogszerű döntést hozott a jogviszony jogellenes megszüntetése és jogkövetkezményei, illetőleg a korábbi perben hozott ítélet jogerőre emelkedéséig terjedő időszakra járó elmaradt illetmény tekintetében.
- [33] A rendkívüli felmentéssel érintett magatartás, kötelezettségszegés értékelésekor az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban állapította meg. Nem vitatott tény, hogy a felperes nem jelent meg munkavégzés céljából egyik korábbi iskolájában sem. Az sem volt vitatott a perben, hogy a munkavégzési, rendelkezésre állási kötelezettség megszegése megalapozhatja a jogviszony szankciós jellegű, azonnali hatályú megszüntetését. Az írásban közölt indokok jogszerűségének vizsgálatakor azonban nem lehet eltekinteni az adott ügy valamennyi, releváns körülményének az értékelésétől, amelyeket jelen perben az elsőfokú bíróság alaposan és minden részletre kiterjedően értékelt.
- [34] Jelen perben az alperes álláspontjával ellentétben nem annak volt jelentősége, hogy a felperes akkori jogi képviselője késedelmesen továbbította az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedésére vonatkozó végzést, mivel ez a késedelem a felperesnek nem volt felróható. Azt kellett értékelni, hogy a felperes a tudomásszerzését - azaz 2018. október 25. napját - követően azonnal felvette közvetlenül a kapcsolatot az alperessel és együttműködő volt a jogerős ítéletben foglaltak végrehajtása érdekében.
- [35] Nem lehetett a felperes terhére értékelni, hogy nem jelentkezett egyik korábbi iskolájában sem, mivel alperesi tájékoztatás hiányában nem tudhatta, hogy melyik iskolában kerül sor a további foglalkoztatására. A felperesnek arról sem lehetett információja, hogy a részmunkaidős foglalkoztatására tekintettel, mikor, milyen órarend alapján kell elkezdni a munkát. Mindezekről az alperesnek, mint munkáltatónak kellett döntenie és egyértelmű utasítással olyan helyzetbe hozni a felperest, hogy eleget tudjon tenni a helyreállított közalkalmazotti jogviszonyában őt terhelő kötelezettségeknek, amit elmulasztott.

- [36] Helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a felperes magatartásának értékelésekor jelentősége volt a korábbi munkaügyi pernek is. Ennek időtartama alatt az alperes korábbi felmentése okán a felperes nem végezhetett munkát, emiatt nem volt aktuális információja az egyes iskolákról, a zenei oktatás részleteiről. Nem volt elvárható, hogy az alperes tájékoztatása hiányában egy általa kiválasztott intézménynél, egy tetszőleges időpontban megjelenjen munkavégzés céljából. A munkavégzés elmaradása ilyen körülmények között nem valósított meg lényeges kötelezettségszegést. Ugyanakkor a felperes mindent megtett, illetve rendelkezésre állt annak érdekében, hogy az alperes közölje vele a további foglalkoztatása feltételeit. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan vonta le azt a következtetést, hogy a felperes magatartása nem minősült azonnali hatályú felmentést megalapozó kötelezettségszegésnek.
- [37] A másodfokú bíróság egyet értett az elsőfokú bíróság álláspontjával abban a kérdésben is, hogy éppen az alperes szegte meg az együttműködési és tájékoztatási kötelezettségét. Annak ellenére, hogy konkrét utasítás, tájékoztatás hiányában várta el a felperestől a munkavégzést (egy általa meg sem határozott helyen és időben), úgy alkalmazott súlyos jogkövetkezményt, hogy meg sem várta a felperes felszólításra adott válaszát. A munkavállaló kellően világos, egyértelmű utasítással történő ellátása, a munka megszervezése a munkáltató alapvető kötelezettsége. Az ezzel kapcsolatos kötelezettségeit az alperes nem teljesítette és úgy bocsátotta ki a rendkívüli felmentést, hogy előzőleg nem győződött meg az október 24-i felszólítás kézbesítéséről sem. Mindez - az alperes fellebbezési érvelésével ellentétben - épp az alperes eljárásának jóhiszeműségét kérdőjelezte meg.
- [38] Az alperes a fellebbezésében alaptalanul állította továbbá, hogy nem az igazolás elmaradására, hanem a mulasztás tényére alapította a jogviszony megszüntetését. A rendkívüli felmentés indoka az volt, hogy a felperes az ítélet jogerőre emelkedése óta nem vette fel a kapcsolatot a munkáltatóval és a felszólításra nem érkezett tőle válasz. Ezzel szemben a felperes bizonyítottan - még a rendkívüli felmentés kibocsátása előtt - írásban megkereste az alperest és levelében egyebek mellett éppen a munkába állása érdekében tett javaslatot egyeztetésre, az alperesi felszólításra pedig azonnali újabb levélben reagált. A fentiekből következően sem a munkavégzés elmaradásával, sem a távolmaradás igazolásával kapcsolatban nem lehetett kötelezettségszegést, felperesi mulasztást megállapítani. A felperesi levelek alapján nem az időhúzás vagy a kifogások keresése, hanem épp a felperesi együttműködés volt megállapítható.
- [39] Helytállóan értékelte az elsőfokú bíróság az indokolás azon részét is, melyben az alperes a jogviszony helyreállításához szükséges dokumentumok csatolásának elmaradását róta a felperes terhére. Az alperes egyetlen konkrét irat csatolására sem szólította fel a felperest, ilyen iratot még a perben sem jelölt meg. Az azonnali hatályú felmentéssel egy időben kinevezési okiratot is készített, amelyből az következett, hogy minden olyan alapvető dokumentum, információ a rendelkezésére állt, amely a jogviszony helyreállításához szükséges volt. Ezek hiánya egyébként sem képezhette alapos indokát a jogviszony azonnali hatállyal történő megszüntetésének.
- [40] Mindezek alapján megalapozottan vonta le az elsőfokú bíróság azt a következtetést, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a 2018. október 29-én kelt rendkívüli felmentéssel a felperes közalkalmazotti jogviszonyát.
- [41] A Kjt. 38.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta az Mt. 82. §-ában foglalt jogkövetkezményeket. A végkielégítés megfizetésére történő kötelezést az alperes fellebbezésében amiatt vitatta, mert álláspontja szerint a jogviszony megszüntetésére jogszerűen került sor. Tekintettel arra, hogy a jogviszony megszüntetése jogellenes volt, ezért az Mt. 82. §-a szerinti

jogkövetkezmények alkalmazása megalapozott volt. Az elmaradt illetmény címén járó kártérítés összegéből a felperes levonta a megtérült jövedelmét és az érvényesített összeg nem haladta meg a 12 havi illetmény összegét. Mindezekre tekintettel az összecszerűség további részletezése a keresetben nem volt indokolt, az elsőfokú ítélet megváltoztatására e körben sem volt lehetőség a fellebbezésben foglalt indokok alapján.

- [42] Az alperes fellebbezésében a keresetet elutasító érdemi határozat meghozatalát kérte, azonban nem adott elő konkrét indokot arra, hogy a korábbi perben hozott elsőfokú ítélet jogerőre emelkedéséig megítélt elmaradt illetmény tekintetében miért vitatja az elsőfokú bíróság döntését. Az alperes nem vitatta, hogy erre az időszakra nem fizette meg a felperes illetményét. A jogviszony helyreállítására tekintettel a felperest olyan helyzetbe kellett hozni, mintha a korábbi jogellenes elbocsátástól kezdődően folyamatosan fennállt volna a közalkalmazotti jogviszonya. Ezért a felperes megalapozottan igényelt illetményt a jogerőre emelkedésig terjedő időszakra, az alperes fellebbezése ebben a körben is alaptalan volt.
- [43] A másodfokú bíróság a jubileumi jutalom megfizetése tárgyában alaposnak találta az alperesi fellebbezést. Az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott az ítéletében arra, hogy az alperes a jogszerző időt elismerte a kinevezési okiratban, abban ugyanis az alperes az ítéletben hivatkozottaktól eltérően állapította meg a jubileumi jutalom, a besorolás és a végkielégítés szempontjából figyelembe vehető szolgálati időt.
- [44] Az elsőfokú bíróság a vitatott 1989. augusztus 31. és 1990. szeptember 1. közötti időszak tekintetében arra alapozta a döntését, hogy a társadalombiztosítási szerv határozatában szerepel ez az időszak is, illetve azt a felperes korábbi munkáltatói is elismerték jubileumi jutalomra jogosító szolgálati időként.
- [45] Az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a Kjt. 78. §-ában és 87/A. § (1) bekezdésében meghatározott törvényi feltételek fennállását, mivel önmagában az a tény, hogy a korábbi munkáltatók mit fogadtak el, nem alapozhatta meg a jubileumi jutalomra jogosító időszak elismerését. Az alperes által készített kinevezési okirat alapján sem lehetett ilyen következtetést levonni. A felperes munkakönyve nem tartalmazott ezzel a jogviszonnyal kapcsolatos adatokat, a becsatolt munkaszerződés elnevezésű irat pedig, több ponton megbízási jogviszonyra utaló rendelkezéseket tartalmazott. A ... Kormányhivatala által a nyugdíjjogosultság elbírálásához figyelembe vehető szolgálati időre vonatkozó 2015. június 29-én kelt ... ügyszámú határozat melléklete is azt tartalmazta, hogy a kérdéses időszakban munkaviszonyban nem álló előadóművészként, művészeti előadóként elismert szolgálati ideje volt a felperesnek. Mindezekre tekintettel az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a jogszabályban meghatározott - jubileumi jutalomra jogosító - szolgálati idő fennállása nem nyert bizonyítást, ezért e tárgyban a kereset nem volt alapos.
- [46] Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján a rendkívüli felmentés jogellenességével összefüggő jogkövetkezmények és az elmaradt illetmény tekintetében helybenhagyta, a jubileumi jutalom tekintetében pedig a 383.§ (2) bekezdésének második fordulata alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetet elutasította.
- [47] Az elsőfokú eljárás során egyik fél jogi képviselője sem terjesztett elő határozott perköltség igényt, illetve a perköltség felszámítására szolgáló költségjegyzékről szóló 31/2017. (XII. 27.) IM

rendeletnek megfelelő költség felszámítást. Erre tekintettel a pernyertesség arányának megváltozása nem tette szükségessé a perköltségre vonatkozó rendelkezések felülbírálatát.

Záró rendelkezések

- [48] A másodfokú bíróság a Pp. 80-82. §-ai és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (5) bekezdése alapján kötelezte a túlnyomórészt pervesztes alperest 100.000 forint másodfokú perköltség megfizetésére a felperes javára. A felperes a másodfokú eljárásban 150.000 forint megtérítését kérte az erre előírt nyomtatványon, azonban megbízási szerződést a díja igazolására nem csatolt. Ennek hiányában a másodfokú bíróság figyelembe vette a pertárgyértéket, a másodfokú eljárásban kifejtett jogi képviseleti tevékenységet és azt, hogy a felperes nagyobb arányban, a jogellenesség jogkövetkezményei és az elmaradt illetmény tekintetében lett pernyertes (1.743.000 +508.333 forint = 2.251.333 forint). A jogellenesség jogkövetkezményeként a végkielégítés összege nem növelte a pertárgyértéket. Az alperes a jubileumi jutalom tekintetében lett pernyertes (1.452.500 forint). Az alperes a másodfokú eljárás során sem terjesztett elő költségfelszámítást, ezért a fellebbezésében előterjesztett perköltség igénye nem volt vizsgálható.
- [49] A fellebbezési eljárás illetékét az állam viseli a Pp. 95.§-a alapján figyelemmel a felperes Pp. 525.§-án alapuló munkavállalói költségkedvezményére, illetőleg az alperes személyes illetékmentességére az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján.
- [50] A másodfokú bíróság a fellebbezést erre irányuló kérelem hiányában, a veszélyhelyzet megszűnésével összefüggő átmeneti szabályokról és a járványügyi készültségről szóló 2020. évi LVIII. törvény 143. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2020. november 10.

. Orosz Andrea s.k.
a tanács elnöke

dr. Laczó Adrienn Lilla s.k.
előadó bíró

dr. Asbóth Balázs s.k.
bíró